

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 47 (842) | Субота, 26 листопада 1983 року | Ціна 2 коп.

У президії ЦП УТОГ і Республіканському комітеті профспілки БІЛЬШЕ ХОРОШИХ ТОВАРІВ

Президія Центрального правління Українського товариства глухих розглянула питання «Про ініціативу робітників, інженерно-технічних працівників і службовців Харківського учбово-виробничого підприємства № 2 по розгортанню соціалістичного змагання за збільшення випуску високоякісних товарів народного споживання під девізом «Випущені товари народного споживання — в активний товарообіг!».

Розглянувши соціалістичні зобов'язання робітників, інженерно-технічних працівників та службовців Харків-

ського учбово-виробничого підприємства № 2, президія Центрального правління Українського товариства глухих і Республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств схвалили ініціативу колективу Харківського УВП-2 і закликали широко розгорнути в усіх трудових колективах Товариства соціалістичне змагання за збільшення випуску високоякісних товарів народного споживання.

ЗВЕРНЕННЯ

КОЛЕКТИВУ ХАРКІВСЬКОГО УЧОВО-ВИРОБНИЧОГО ПІДПРИЄМСТВА № 2 ДО ТРУДІВНИКІВ УВП І ВИРОБНИЧИХ ОБ'ЄДНАНЬ ТОВАРИСТВА, ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УТОГ

Шановні товариші!

Прагнучи внести гідний вклад у виконання рішень партії і уряду, спрямованих на підвищення добробуту радянських людей, колектив Харківського УВП-2 підтримує схвалену ЦК Компартії України ініціативу передових підприємств республіки по розгортанню соціалістичного змагання за збільшення випуску високоякісних товарів народного споживання. Цього буде досягнуто за рахунок максимального використання наявних резервів, високоефективної праці під девізом — «П'ятирічку — без додаткових резервів!», широкого впровадження у виробництво бригадних форм організації і стимулювання праці, зміцнення технологічної і трудової дисципліни, підвищення професійної майстерності трудівників.

Колектив підприємства зобов'язується: протягом двох років п'ятирічки виготовити і відпра-

вити в торговельну мережу понад план товарів народного споживання, що користуються попитом у населення, на суму близько півмільйона карбованців;

збільшити випуск виробів з державним Знаком якості до 38 процентів у загальному обсязі виробництва, 40 процентів продукції випускати поліпшеної якості і асортименту з індексом «Н»;

щорічно обновляти асортимент виробів до 60 процентів за рахунок впровадження нових моделей.

Ми закликаємо всі колективи Українського товариства глухих, що виготовляють товари народного споживання, підтримати почин передових підприємств нашої Батьківщини, активніше включитися в соціалістичне змагання за поліпшення якості і розширення випуску товарів для народу, збільшення їх виробництва під девізом: «Виготовлені товари народного споживання — в активний товарообіг!».

Звернення обговорено і одностайно прийнято на загальних зборах колективу Харківського УВП-2.

Достроково завершити виробничі завдання третього року одинадцятої п'ятирічки — таке конкретне завдання поставив перед собою слюсар-інструментальник Донецького дослідного заводу прецизійної оснастки В. Г. Курсаков.

Цьому значною мірою сприяє його висока професійна майстерність, максимальне використання кожної робочої хвилини, творче ставлення до своєї праці.

Досягнуті успіхи радують Віктора Григоровича: денні виробничі завдання він постійно виконує на 120—130 процентів. Інструменти та оснастка, виготовлені його руками, надійні і зручні у користуванні, мають високі показники якості.

Фото Б. БУРАКІВСЬКОГО.

На всі руки майстер

Колектив Щорсівського гранітного кар'єру, що в Коростенському районі на Житомирщині, пишається своїм робітником — муляром будівельної бригади, членом УТОГ М. С. Невмержицьким.

Чверть віку він працює на одному і тому ж місці. Миколі Степановичу присвоєно почесне звання «Майстер — золоті руки». Він не тільки досконало опанував свою професію, а й добре володіє багатьма суміжними. Норми виробітку тру-

дівник виконує на 130—140 процентів, тому що береже кожну робочу хвилину, майстерно виконує будь-яку роботу.

Микола Семенович нагороджений ювілейним знаком «50 років УТОГ».

На його честь Коростенський МРВ неодноразово організовував вечори-портрети, фотографія передовика занесена на Дошку Пошани міжрайвідділу.

І. РУВІНСЬКИЙ,

м. Коростень
Житомирської області.

Відзнака за працю

Ще одну трудову перемогу одержав колектив Одеського ордена Трудового Червоного Прапора заводу «Будгідраліка». За підсумками роботи III кварталу йому присуджено перше місце з врученням перехідного Червоного прапора Міністерства будівельного, дорожнього і комунального машинобудування СРСР та ЦК профспілки галузі.

У досягненні високих виробничих успіхів чимала заслуга і членів УТОГ, що трудяться на підприємстві.

26 жовтня заводчани рапортували про дострокове виконання плану десяти місяців з обсягу виробництва

і реалізації продукції. Виготовлено її понад план на півмільйона карбованців, 71 процент позначено державним Знаком якості.

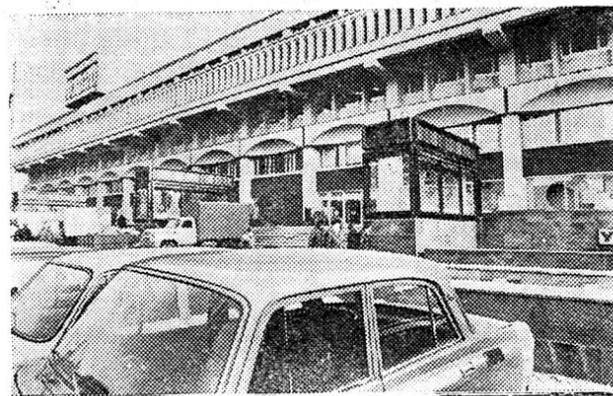
План по зростанню продуктивності праці виконано на 102,3 процента.

Трудівники підприємства закінчили поставки своєї продукції Нечорнозем'ю, БАМу, будівельникам газопроводу Уренгой-Помари-Ужгород.

Колектив заводу у ці дні працює над достроковим виконанням планових завдань та соціалістичних зобов'язань третього року одинадцятої п'ятирічки.

Г. ЮХИМЕНКО.

ПО РІДШІЙ КРАЇНІ

Москва. Супермагізином називають спеціалісти універмаг «Московський», який столичні будівельники спорудили на найбільш багатолюдній площі міста — Комсомольській, біля трьох вокзалів (на знімку).

Новий московський магазин спроектовано з урахуванням сучасних вимог, що ставляться до обслуговування населення. Універмаг має чотири торгових поверхи. У найнижчому — величезний продовольчий універсам. Тут же, у цоколі, вбудований дебаркадер, біля якого зможуть розвантажуватись відразу 17 автомобілів.

Три наступних поверхи пропонують покупцям всілякі товари — від свіжих газет до велосипедів... Цілий поверх відведено для дитячих товарів.

Торгові поверхи сполучені ескалаторами — їх у магазині 14. На другому й третьому поверхах будуть діяти кафе для покупців.

ТАКСІ ДЛЯ СІЛЬСЬКОГО ЖИТЕЛЯ

Створення парку таксомоторів завершено в селіщі Борова. Швидкісний автотранспорт проклав у села району перші маршрути. Замовлення на машини землероби можуть робити через диспетчерські своїх колгоспів і радгоспів.

Нове підприємство має гараж, ремонтні майстерні, лабораторію діагностики, заправну станцію. Шефство над сільськими таксистами взяли колеги з Харківського АТП-20101.

Поширенню на Харківщині такого виду автопослуг сприяє хороша мережа шляхів. Понад шість тисяч кілометрів трас з твердим покриттям надійно зв'язали райцентри з центральними садибами та багатьма селами колгоспів і радгоспів.

У цьому році сільські таксистки області мають намір перевезти понад три мільйони пасажирів — значно

більше, ніж у минулому... До кінця п'ятирічки таксомоторні парки понують діяти ще в п'яти районах Харківщини.

ІДУТЬ РУКОТВОРНІ ДОЩІ

Зарядження вологою всіх сорока тисяч гектарів озимих зернових культур завершили господарства південної зони Одеської області. На таких площах, зайнятих колосовими, рукоотворні дощі пройшли вперше.

В роботу по зрошенню було включено всі пересувні і стаціонарні поливні установки і машини. Проводилось воно за поточними графіками з урахуванням стану ґрунту на різних масивах. Кожен гектар посівів в середньому одержав близько 1200 кубометрів води. В результаті рослини входять у зиму з добре зміцненою кореневою системою.

Справившись з поливом озимих, землероби збагачують вологою оранку, призначену для весняної сівби кукурудзи, соняшнику, корених культур.

(ТАРС — ПАТАУ).

ІМ'ЯМ ПИСЬМЕННИКА

Портрет Михайла Стельмаха, різноманітні матеріали про його життя і творчість привертають увагу відвідувачів бібліотеки № 130 централізованої бібліотечної системи Московського району м. Києва. Постановою Ради Міністрів УРСР їй присвоєно ім'я видатного українського радянського письменника.

У читальному залі розгорнуто книжково-ілюстративну виставку, яка розповідає про вклад майстра слова в

розвиток багатонаціональної радянської літератури. На стенді — його книги «Кров людська — не водиця», «Велика рідня», «Правда і кривда», «Хліб і сіль», «Дума про тебе», «Чотири броди», 1-й том семитомного зібрання творів письменника, що вийшов у видавництві «Дніпро», монографії про М. Стельмаха, публікації про нього в газетах і журналах.

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ОЛЬЗІ КОБИЛЯНСЬКІЙ

У зв'язку з 120-річчям з дня народження письменниці в Чернівцях відбувся літературно-мистецький вечір. Його відкрив відповідальний секретар обласної організації Спілки письменників України В. І. Фольварочний. Про життя і творчий шлях Ольги Кобилянської, невирішую цінність написаних нею творів, постійне розширення географії їх видань у нас в країні і за рубежом розповіли письменники В. В. Врублевська, М. Г. Івасюк, доктор філологічних наук Ф. П. Погребенник, народна

(ПАТАУ).

НА РІВЕНЬ ВИМОГ СЬОГОДЕННЯ

З ПЛЕНУМУ ОБЛВІДІЛУ УТОГ

Нещодавно відбувся VI пленум Ворошиловградського обласного відділу УТОГ, на якому йшла мова про організаційну і політико-виховну роботу в трудових колективах, культзакладах у світлі рішень червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС.

З доповіддю на ньому виступила виконуюча обов'язки голови облвідділу Л. Г. Мосцева.

Вся ідеологічна і політико-виховна робота облвідділу, підкреслювалося у доповіді, була спрямована на пропаганду і роз'яснення рішень XXVI з'їзду нашої партії, пленумів ЦК КПРС та XI з'їзду УТОГ, Закону про трудові колективи та гідну зустріч 50-річчя Українського товариства глухих.

Далі доповідач сказала, що спираючись у своїй роботі на широкий актив і громадські комісії, обласний відділ виконав певну роботу: проведено пленум, на якому оцінювалась діяльність низових відділів, культзакладів, бюро первинних організацій УВП, держпідприємств по виконанню планових завдань і соці-

лістичних зобов'язань 1982 року, ставились завдання на 1983 рік. На засіданнях президії розглядалися питання про роботу Стахановського міськвідділу і Будинку культури, про роботу окремих Червоних кутків та інші. У первинних низових відділах та первинних організаціях УВП постійно проводилися засідання правління, загальні збори, зльоти, наради передовиків сільського господарства і промисловості.

Аналізуючи діяльність культзакладів області, підкреслила Л. Г. Мосцева, слід відзначити роботу Ровенківського клубу, де завідувач А. І. Наумкіна. Він вісім разів підтверджував звання «Колектив відмінної роботи». Тут проводяться цікаві і змістовні заходи, в яких бере участь велика кількість нечуючих трудівників. Повчальним для багатьох є й те, що культзаклад підтримує тісні зв'язки з підприємствами, де працюють члени Товариства. Така ж робота проводиться і в Комунарському будинку культури, Лисичанському та Старобельському клубах.

Однак, відзначила далі доповідач, діяльність окремих культзакладів не відповідає вимогам поставлених завдань. Зокрема, Ворошиловградське та Комунарське УВП слабо використовують Будинки культури для проведення політико-виховної і культурно-масової роботи та змістовного відпочинку трудящих. Не на належному рівні тут лекційна пропаганда, відсутні технічні засоби. В Будинках культури не ведеться пошук нових форм клубної роботи, слабо залучається актив.

Практика переконує, що успіш будь-якої справи вирішують кадри. Тому кожен працівник культзакладу, міськвідділу, кожен керівник УВП повинен добиватися того, щоб головні ділянки роботи очолювали політично зрілі, ініціативні кадри.

Наше першочергове завдання, зазначила далі доповідач, — спрямувати всю ідеологічну та масово-політичну роботу на роз'яснення членам Товариства завдань, поставлених партією і урядом, на дострокове завершення плану та соці-

лістичних зобов'язань третього року одинадцяті п'ятирічки, на зміцнення трудової та виробничої дисципліни, поліпшення якості продукції.

З обговореного питання на пленумі виступили: директор Ворошиловградського УВП Л. В. Кизим, голова профкомів Комунарського та Ворошиловградського УВП Н. В. Чурсін і А. П. Матюшенко, завідувач Ровенківським клубом А. І. Наумкіна, художній керівник Комунарського будинку культури Р. М. Горинський, режисер Ворошиловградського будинку культури І. І. Квітковський, старший бібліотекар Ворошиловградського будинку культури Є. І. П'ятигорська та інші.

Вони критично оцінили свою роботу, вказали на шляхи усунення згаданих недоліків.

У роботі пленуму взяла участь і виступила заступник голови ЦП УТОГ Т. Г. Філяніна.

З обговорюваних питань пленум прийняв відповідну постанову.

Н. СЕЛЮТІНА.
м. Ворошиловград.

Одним з тих робітників, котрі своєю самовідданню працюють авторитет колективу Кременчуцького автозаводу, — є й різьбонарізувальник І. П. Ісай.

Приклад Івана Павловича наслідують його учні, котрим майстер щедро передає свій професійний досвід.

Багато чого вмє передовий виробничник. Адже за його плечима — 25 років праці на одному і тому ж підприємстві. Отже, за яку б справу не взявся робітник, виконує її швидко і якісно.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

ТРУДОВА БІОГРАФІЯ ВЕТЕРАНА

Хочу розповісти про чудову людину, трудівницю, товариша, з якою я працюю впродовж багатьох років — А. Я. Богатирьову. Народилася вона в сім'ї колгоспників. До школи пішла вчасно, як і всі її ровесники. Та, перехворівши скарлатиною, вона повністю втратила слух.

Настав нелегкий час як для Анастасії, так і для її батьків. Школи для глухих дітей поблизу не було. Тільки через два роки змогла дівчинка продовжити навчання в м. Мелітополі, що в Запорізькій області.

Вчилася Настя сумлінно. Мріяла продовжувати освіту, але всі плани на майбутнє зруйнувала війна.

Повернулася у рідне село. А після його звільнення від німецько-фашистських загарбників пішла трудитися в колгосп, відбудовувала разом з усіма зруйноване ворогом господарство.

У 1954 році дівчина прийшла на Запорізьке УВП, де спочатку працювала пресувальницею. А коли підприємство стало виготовляти нову продукцію, в найкоротший строк опанувала професію слюсаря-складальника трансформаторів.

Тривалий час Анастасія Яківна очолювала бригаду, тепер свої повноваження вона передала колишньому своєму учневі.

Двадцять сім років віддано рідному підприємству. За цей час старанна виробничниця неодноразово підтверджувала звання «Ударник комуністичної праці», на її грудях виблискують також медаль «За трудову доблесть». За високі успіхи у праці, дострокове виконання плану 1983 року портрет А. Я. Богатирьової занесено на Дошку Пошани УТОГ і Республіканського комітету профспілки.

Як наставниця, багатьох молодих робітників вона вивела на самостійну дорогу, прищепила їм любов до обраної професії.

Анастасія Яківна бере активну участь у громадському житті колективу підприємства. Вона — член профкому та цехкому.

Нещодавно славній трудівниці виповнилося 55 років. Але вона поки що не збирається йти з рідного підприємства, працює, як було й до цього.

Двох дітей виростила й виховала жінка. Її син — офіцер Радянської Армії, а дочка — школярка.

Колектив дільниці, де працює А. Я. Богатирьова, щиро вітає жінку з ювілеєм, бажає їй міцного здоров'я, сімейного щастя та успіхів у праці.

Н. НИКОНЕНКО,
майстер дільниці складання трансформаторів
Запорізького УВП.
м. Запоріжжя.

ЗА ЄДИНИМ БРИГАДНИМ НАРЯДОМ

ТЕМПИ РОБОТИ — ВИСОКІ

У постанові ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС «Про поліпшення роботи по зміцненню соціалістичної дисципліни праці» відзначається особлива важливість розвитку колективних форм праці.

Ще наприкінці минулого року на розкрийній дільниці було впроваджено бригадну форму організації праці. Очоловувати трудовий колектив — справа непросте. Адже щодня доводиться вирішувати безліч різноманітних питань. З цим завдан-

ням успішно справляється майстер дільниці Галина Миколаївна Єфіменко. В колективі вона недавно, але встигла завоювати повагу серед товаришів по роботі.

А бригадиром одноголосно була обрана різальниця Валентина Савченко — ударниця комуністичної праці.

Нова форма роботи сприяє трудовій активності робітників, розвиває колективізм, зобов'язує кожного працювати з повною віддачею, уболюючи за високий кінцевий результат. А він —

добрий: за дев'ять місяців роботи цей колектив сім разів виборював класні місця у соціалістичному змаганні.

Зразки високопродуктивної праці показують різальники: подружжя Марія та Микола Романенко, комплектувальниця Лідія Хайло та інші.

Тільки дружба і взаємовиручка допомагають успішно долати рубежі п'ятирічки. Інколи через хворобу на роботу не виходить 2—3 чоловіки, та це не знижує темпів. З подвійною відда-

чею тоді працює кожен виробничник. А все це тому, що для всіх важливий кінцевий результат роботи.

На засіданні ради бригади вирішується, кому підвищити або знизити коефіцієнт трудової участі, визначаються переможці соціалістичного змагання.

Цей колектив впевнено, з високими показниками у праці зустрів 66-у річницю Великого Жовтня.

Г. КОНОПЛЕНКО.
м. Конотоп
Сумської області.

ОСІННЄ СВЯТО

У міжрайвідділах УТОГ Дніпропетровської області в урочистій обстановці відбулися зльоти передовиків сільського господарства.

Голови міжрайвідділів виступали з доповідями, в яких називали прізвиська передовиків села, розповідали про їх трудову діяльність.

Після урочистої частини відбулося нагородження

глухих трудівників почесними грамотами, цінними подарунками правління колгоспів та дирекцій радгоспів.

Були також прийняті звернення передовиків до всіх працівників полів і ферм області, в яких вони закликали ще ширше розгорнути соціалістичне змагання за дострокове виконання планів п'ятирічки, а також включитися в похід

за економію і бережливість на кожному робочому місці.

Під час проведення зльотів діяли консультативні столи юристів, лікарів, інспекторів райсоцзабезу. Організовувалися виставки овочів і фруктів, вирощених руками передовиків сільського господарства.

На зльотах передовиків вітали також піонери місцевих шкіл.

Старанно трудиться над виконанням виробничої програми третього року одинадцяті п'ятирічки робітниця Овруцького промкомбінату Г. О. Мазур. Двадцять один рік минує з дня, коли вона влаштувалася на це підприємство.

Досвід, висока професійна майстерність дають змогу передовику виробництва виконувати змінні завдання на 110 і більше процентів.

Ганну Онуфріївну неодноразово нагороджували цінними подарунками, грошовими преміями, оголошували подяки як на промкомбінаті, так і в міжрайвідділі.

А. МОРГУН,
обрубник ливарної дільниці Овруцького приладобудівного заводу, член Овруцького міжрайвідділу УТОГ.
Фото автора.

Важке дитинство було у Зінаїди Лемзякової. У чотирьох місяцях втратила слух. А коли надійшов час вчитися, її направили в Карло-Лібкхнєтську масову середню школу № 13 імені Ленінського комсомолу.

Першою наставницею у дівчинки була А. Г. Копилова. Вона навчила її не тільки читати й писати, але й усної мови.

Залишилися позаду шкільні роки, Зінаїду направили на Артемівське УВП, де через рік вона досконало опанувала професію швачки-мотористки.

Минуло відтоді вісімнадцять років. Полюбила Зінаїда Дмитрівна свою справу. Саме тому вона успішно справляється з тими обов'язками, які на неї покладаються. А вміє вона багато: шити спецкостюми й білизну, бути контролером ВТК, майстром.

Останнім часом швачка З. Лемзякова шие рукавиці. Опанувала всі шість операцій. Причому, виробничі завдання передова трудівниця виконує на 170—180 процентів. А ще притаманні їй швидкість у роботі та висока якість виготовленої продукції.

Своїм багатим виробничим досвідом Зінаїда Дмитрівна щедро ділиться з кожним, хто звертається до неї за допомогою і порадою. А таких бажаючих не-

мало. Та це й не дивно: З. Лемзякова — відмінник якості, краща за професією. Славна трудівниця часто навідується в цех, який вважається на підприємстві кузнею робітничих кадрів. Він ще називається учнівським. Тут швейній справі навчаються все нові і нові учні.

В учнівській цех Зінаїда Дмитрівна приходить для того, щоб вкласти свою частку праці у підготовку висококваліфікованих майстрів своєї справи. Наставниця дає цінні поради, по-

казує, як вірно пошити той чи інший виріб. Вона вміє також підтримати молодь, переконати новеньких, що з них у майбутньому вийдуть хороші швачки. Підопічні радіють, коли їхня наставниця хвалить їх за перші успіхи.

У свій час на дільниці Зінаїди Дмитрівни вчилися Ірина Гризуненко, Тетяна Галуцька, Людмила Труфанова, Андрій Синицький, Наталія Ковальова, Олена Диженкова та багато інших. Всі вони розпочинали, як кажуть, з азів. Нелегко їм було оволодівати швейною справою, та всі колишні учні стали досвідченими майстрами, навчають інших.

Зінаїда Дмитрівна заходить і до вечірньої школи робітничої молоді, цікавиться відвідуванням і успішністю учнів — молодших членів свого колективу.

А ще З. Д. Лемзякова — учасниця художньої самодіяльності, виконує головні ролі, бере участь у громадській роботі.

Чимало нагород за сумлінну працю одержала передова швачка. На честь 50-річчя утворення Українського товариства глухих їй вручили Почесну грамоту міністерства соціального забезпечення Української РСР та пам'ятний знак.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.
м. Артемівськ,
Донецька область.

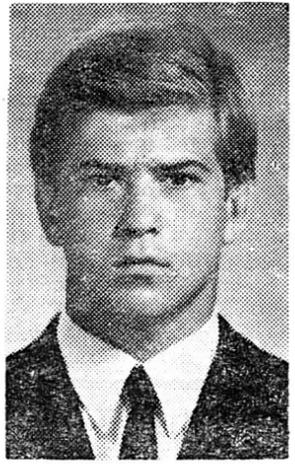
НАДІЙНА ЗМІНА

Здається, зовсім недавно Віталій Пасічник закінчив школу. Відтоді минуло лише один рік. Та коли б ви поцікавились у хлопця, як у нього йдуть справи сьогодні, безперечно почули б ось таку відповідь:

— Роботою задоволений. Обрав цікаву і одночасно необхідну для потреб виробництва професію фрезерувальника. На заводі імені Калмикова, де я працюю, мене зустріли привітно. Незважаючи на те, що я нечууючий, довірили керувати такими складними механізмами, як верстати з програмним управлінням.

Зрозуміло, той, хто вже мав справу з сучасною технікою, знає: щоб стати майстром високого класу, треба багато знати.

Віталій вечорами вивчає спеціальну літературу, продовжує заняття в одинадцятій класі заочної школи. А ще — не соромиться хло-

пець запитувати у своїх старших товаришів, коли раптом виникає складність у роботі. До всього сказаного слід додати: юнакові притаманна ще й така риса характеру, як працелюб-

ність, добросовісне ставлення до виконання своїх обов'язків. Все це в кінцевому підсумку приносить бажаний результат.

Так, на честь 66-ї річниці Великої Жовтня молодий робітник брав підвищені соціалістичні зобов'язання і з честю справився з ними.

Виробничі завдання він постійно виконує на 120 процентів, а якість продукції завжди добра.

Віталій бере участь у спортивних змаганнях, відстоюючи честь свого колективу, відвідує драматичний гурток.

Всюди хлопець встигає. За це й шанують його в колективі, на Віталія рівняються і його товариші по роботі.

Т. ФОМІНА,
перекладач компактної
групи заводу імені
Калмикова,
м. Севастополь.

використанні можливості — втрати не тільки матеріальні, а й моральні. Тому часно підтримати ділову пропозицію і допомогти її реалізувати стало в нас неодмінною умовою агітаційно-масової роботи, обов'язковим її продовженням. Цей бік справи забезпечується всіма технічними і матеріальними можливостями цеху, заводу, участю кожного члена колективу. Тим-то такий високий у нас авторитет агітаторів, тому всюди знаходять їх виступи відгук і підтримку...

Під час бесід агітатори, як правило, широко використовують оперативні матеріали цехової оглядової комісії, яка раз на тиждень спільно з членами штабу «Комсомольського прожектора» проводить рейди, викриває порушення технології, збирає пропозиції трудівників. При цьому вони не тільки радять, де і як

можна зекономити спровину чи електроенергію, а вступають організаторами, самі беруть активну участь в ліквідації виявлених недоліків.

Якось, під час рейдів комісія відмітила погану роботу стрічкових транспортерів, з'ясувала причини. За її матеріалами агітатори провели в усіх змінах і на дільницях бесіди, запросивши на них раціоналізаторів. В результаті було створено спеціальну групу з числа умільців. Вона за короткий строк змінила конструкцію важкого вузла транспортера, що дало можливість звести нанівець його простоту.

Іншого разу агітатори дізнались: комісія зафіксувала, що при розливі металу допускаються втрати. На чергову бесіду запросили начальників служб цеху, інженерів, технологів. Розмова для деяких з них вийшла

неприємною, зате порядок навели.

Боротьба за економію і бережливість дає добрі результати. З початку п'ятиріччя колектив цеху зекономив стільки металу, що його вистачить для виготовлення 260 тракторів Т-150К.

Нині основні зусилля ідейно-виховної роботи тут перенесли в бригади, які перейшли на госпрозрахунок. На думку агітаторів, колективні форми організації праці стануть новою, вищою сходинкою у загальній турботі про економне використання матеріалів і паливно-енергетичних ресурсів, про всемірне підвищення продуктивності праці.

Досвід роботи агітколективу першого чавуноливарного цеху ХТЗ узагальнений Харківським обкомом партії і рекомендований для впровадження.

Л. ЗАМЯТІН.
м. Харків.

Цікава експозиція

Про вчених-педагогів, які присвятили своє життя навчанню і вихованню дітей з недоліками слуху, в учительській кімнаті Полтавської спецшколи-інтернату для глухих дітей художньою радою педагогічного колективу створено постійно діючу експозицію «Видатні зарубіжні, вітчизняні та радянські сурдопедагоги».

Вона наочно знайомить вчителів і вихователів з історією виникнення і розвитку сурдопедагогічної теорії і практики за різних часів і в різних країнах світу. До експозиції увійшли репро-

дукції фотопортретів видатних сурдопедагогів, біографічні відомості про них.

Із когорти видатних зарубіжних сурдопедагогів в експозиції представлені Йоганна Конрад Амман (Голландія), Шарль Мішель де Лепе (Франція), Жуан Пабло Бонет (Іспанія), Йоганн Фаттер (Німеччина) та інші. Цікавим є розділ, присвячений вітчизняним сурдопедагогам. Тут широко представлені російські вчені в галузі сурдопедагогічної науки Г. О. Гурцов, В. І. Флері, О. Ф. Остроградський, М. М. Лаговський, І. О. Васильєв та інші. Значне місце нале-

жить в експозиції радянським вченим Ф. А. і Н. А. Рау, О. І. Дячкову, С. О. Зиковій, котрі збагатили сучасну дефектологічну науку ґрунтовними дослідженнями, відкриттями. Поруч представлені відомі українські радянські сурдопедагоги Н. К. Патканова та І. П. Соколянський.

У художньому оформленні експозиції активну участь взяв випускник навчального закладу для глухих дітей, член УТОГ, художник Іван Олександрович Скрильник.

В. САКУН.
м. Полтава.

У ДРУЗІВ ПО ЗМАГАННЮ ВЗУТТЄВИХ СПРАВ МАЙСТЕР

Десятий цех Мінського виробничого об'єднання «Луч» зустрів шумом верстатів та механізмів. По конвейєру повільно «пливли» різнокольорові заготовки. Тут виготовляють шкільні взуття. Красиве, зручне, добротне. Майстер дільниці Світлана Володимирівна Битковська пояснює:

— В даний час конвейєр працює не на повну потужність: освоємо нову модель.

Потім зайшла мова про передовиків виробництва, тих, хто є гордістю цеху. Це — інвалід зі слуху зягучувач взуття Олександр Вікторович Гончар.

У житті передового робітника багато пов'язано з цехом, підприємством. Трудовий шлях розпочав більш як тридцять років тому на швейній дільниці. Хоча і нелегка була робота, але йому подобалась.

Час накладає свій відбиток не тільки на людей, але й на виробництво. Олександр Вікторович пам'ятає свій цех, коли там стояли прості пристосування для взуття. Немало фізичних зусиль вимагалось докласти, щоб затягнути заготовку, підготувати її до наступної операції.

Про О. В. Гончара говорили як про добросовісного, старанного робітника. Таким непосидючим він залишився і на сьогоднішній день. Майстер дільниці С. Битковська з гордістю говорить, що немає в цеху такого верстата, на якому б він не вмів працювати, немає на конвейєрі такої операції, яку б він не освоїв. Гончар, як кажуть, на всі руки майстер. Трапилась, скажімо, невелика затримка на попередньому формуванні, направляють туди Олександра Вікторовича, знаючи, що все буде зроблено якнайкраще.

Людина, котра багато знає і вміє сама, але не передає свого щедрого досвіду іншим, схожа на пустовит: плодів не чекай. У Олександра Вікторовича інша вдача. Всім, чим володіє, охоче ділиться з людьми. Молоді він передає знання і досвід виготовлення взуття. І не випадково біля його робочого місця часто можна бачити групу юнаків — учнів МПТУ.

Розмова відома:

— Дядьку Сашко, покажіть, будь ласка, як робити зягучку?

— А на цьому верстаті ви вмієте працювати?

Досвідчений взуттєвик О. В. Гончар навчає своїй майстерності юнаків та дівчат — зміну старшому поколінню, людей, котрі незабаром становитимуть головну виробничу силу його рідного підприємства.

Олександр Вікторович Гончар свої соціалістичні зобов'язання завжди перевищує. Не було ще такого, щоб він відстав у чомусь. Півтори виробничі норми за зміну для нього стало звичним явищем.

Взуттєвих справ майстер не замикається в колі вузьковиробничих інтересів. Його можна часто бачити серед інвалідів зі слуху: він роз'яснює останні події в країні і за кордоном, проводить бесіди на актуальні теми. Його активності можуть позаздрити навіть молоді.

Взуттєве виробниче об'єднання «Луч» — одна велика трудова сім'я. На ньому по-ударному працює чимало членів Білоруського товариства глухих. Олександр Вікторович Гончар — один з них, справжній гвардієць п'ятиріччя.

В. ЖУРАВЛЬОВ.

На знімку: О. В. Гончар на робочому місці.
Фото К. СУБОТКА.

ПІДНЕСЕНО І НАТХНЕННО

З теплом своїх сердець, з творчим натхненням прибули на Буковину самодіяльні нечуючі артисти з Хмельницької області. Вони приїхали до Чернівців із своєрідним творчим звітом, метою якого — ознайомлення буковинців зі своїми кращими сценічними роботами, традиційний обмін досвідом у галузі самодіяльного мистецтва.

Глядачевий зал Чернівецького будинку культури УТОГ не зміг вмістити усіх бажаючих. Цього разу відвідувачів кульзакладу — трудівників місцевого УВП, членів компактних груп держпромисловості, пенсіонерів і школярів — було, як ніколи, багато. Їх кращі сподівання справдилися, тільки-но розпочався концерт.

«Словом про партію» М. Ісаковського концерт відкрив колектив декламаторів Хмельницького облвідділу УТОГ, де ведучою виступила В. Кормань.

Наступні номери програми вилилися у справжнє свято барв, ритму, гумору. Веселий «Гопак» змінився стрімким «Вітерцем», білоруська «Лявониха» — танцювальною композицією «Дружба народів СРСР». Всі ці хореографічні номери майстерно виконали вихованці спецшколи-інтернату.

Комедійні сценки «Невдале побачення», «У поліклініці», «Дві дівчини», а також сатирична п'єса «Ось що наробили довідки твої» у постановці молодого режисера І. Рожко викликали в залі тривалі бурхливі оплески. Виконавці ролей В. Ме-

шерякова, Р. Томчук, В. Белицька, О. Мещеряков чудово розкрили характери персонажів, виявивши при цьому неабиякі акторські нахили.

Пісні «Танцюйте усі», «Птах шастя», запальні частівки неодноразово переривалися дружніми оплесками глядачів. Виконавці номерів оригінального жанру теж не залишили байдужих у залі. Відмінно справлялися зі своїми складними обов'язками перекладачі Л. Примак і К. Новак, уміло здійснювала режисерські функції художній керівник Н. Руда, на славу потрудився акомпаніатор В. Бондар.

Б. ЗЕЛІКМАН,
директор Чернівецького будинку культури УТОГ.

ТВОРЧИЙ ДОРОБОК

У Стрийському будинку культури УТОГ відбувся огляд художньої самодіяльності, на якому зі своїм творчим доробком виступили колективи аматорів сцени.

Глядачі зі Стрия і навколишніх сіл, а також численні гості зі Львова і Бродів із задоволенням подивилися представлену на огляді однокласній п'єсі Б. Юнгера «Незабутній день», яку показу-

ли самодіяльні артисти Стрийської фабрики гумового взуття, члени компактною групою Ганна Яворська, Василь Постоюк, Катерина Левицька, Раїса Гордєєва та Ігор Богданов. Вони продемонстрували високу виконавську майстерність, глибоке проникнення в образи героїв.

Великим успіхом користувалися у глядачів вірші і пісні, що їх виконали на за-

кінчення свого виступу аматори сценічного мистецтва.

Зараз учасники огляду художньої самодіяльності оновлюють свою концертну програму. Близьким часом вони познайомлять з нею трудівників Дрогобицького і Бродівського УВП, нечуючих колгоспників Стрийського і Сколівського районів.

З. РОМАНІВ,
м. Стрий
Львівської області.

ВСІ КОЛЬОРИ „РАЙДУГИ“

Закінчилися осінні гастролі Республіканського театру міміки і жесту «Райдуга». Виступи артистів проходили в Молдавії, Херсонській, Черкаській і Чернігівській областях.

Тепло і привітно зустріла райдужан молдавська земля. Концерти відбувались у великому залі кишинівської філармонії, у кращих приміщеннях обласних і районних центрів, де колектив уперше показав спектакль «Це свято завжди з тобою». Впродовж двох тижнів українські нечуючі артисти знайомили глядачів з своєю останньою роботою, яка була зустрінуто молдаванами дуже радо.

На закінчення поїздки по братній республіці відбулась творча зустріч райдужан з трудівниками Кишинівського УВП.

Наступний етап гастролей театру міміки і жесту — Херсонщина. Сюди творчий колектив прибув як давній знайомий, але цього разу на суд глядачів представив свою нову роботу, в якій

мовою танцю, міміки і жесту розкрив тему любові до рідного міста — столиці Радянської України, міста-героя Києва, дружби й братерства народів нашої Вітчизни.

Після завершення поїздки по Херсонській області театр повернувся до Києва, оскільки мав взяти участь у торжествах, присвячених знаменній даті — 50-річчю УТОГ. Колектив готувався до цієї визначної події давно і наполегливо, а тому кращі сподівання глядачів цілком оправдалися.

З великим піднесенням, натхненно пройшли виступи театру на Черкащині і Чернігівщині. Особливо хвилювалися майстри сцени, виступаючи у Чернігівській області. І це зрозуміло, адже колектив тут давно не бував. Хотілося порадувати глядачів не тільки новою програмою, але й зрештою виконавською майстерністю. Тепер можна сміливо сказати, що це завдання театр розв'язав успішно. Чернігівці засвідчили своє визнання

і вдячність квітами і щедрими оплесками.

На Чернігівському УВП відбулася творча зустріч колективу театру і виробничників. На ній головний режисер «Райдуги» Анатолій Іванович Гузєєв представив артистів, розповів про творчу діяльність колективу, поділився планами на майбутнє. Зустріч пройшла у теплій і дружній обстановці, відбулася змістовна запікавлена бесіда між трудівниками УВП і артистами театру.

Нині у райдужан гарячі дні. Тривають репетиції і підготовчі роботи для здійснення прем'єри спектаклю «Увы и ах!» за ранніми творами А. П. Чехова. Паралельно проходять репетиції вистави «Це свято завжди з тобою». З цією роботою колектив виступить наприкінці грудня у приміщенні Київської консерваторії імені Лисенка.

В. КРОЛЕВЕЦЬ,
завідуюча літературною частиною театру «Райдуга».
м. Київ.

На знімку: хореографічна картинка «Запорожці» у виконанні артистів театру «Райдуга».

Фото Я. БАШТМАНА.

ПЕРЕКОНЛИВА ПЕРЕМОГА КИЯНОК

У спортивному комплексі Львівського державного університету проходила республіканська першість з баскетболу серед нечуючих спортсменок.

З початку і до кінця змагань тон задавали баскетболістки Київської облспортфедерації. Вони впевнено долали опір суперниць

і цілком заслужено завоювали перше місце. На друге місце вийшла команда Львівської облспортфедерації, на третє — Запорізької. Незадовільно виступили колективи з Миколаєва та Донецька, які посіли відповідно шосте і сьоме місце.

Наступного року донецьчанки, які зайняли в турнірі останнє місце, і команда

Житомира, яка не взяла участі у першості, залишають групу найсильніших. Замість них виступатимуть команди Ворошиловградської і Чернівецької облспортфедерацій, що виборили перші місця на зональних змаганнях.

Б. БУРАКІВСЬКИЙ,
м. Львів.

На знімку: чемпіон УТОГ 1983 року з баскетболу — команда Київської облспортфедерації.

Фото автора.

ПОЛІПШЕНО ШКІЛЬНІ РЕКОРДИ

Найбільш цікавими і захоплюючими у спартакіаді Миргородської спецшколи-інтернату для глухих дітей стали легкоатлетичні змагання, які тривали впродовж першої навчальної чверті.

У наймолодшій віковій групі відзначилися у бігові четвертокласники С. Заплішко і О. Попела. Їх ровесники Т. Щербань, Т. Причина, Г. Назаров, Ю. Страшко найкраще стрибали у довжину і висоту, кидали м'яч.

У трьох видах змагань здобула перемогу семикласниця В. Бондар серед учнів 6—7 класів. Непоганих результатів домоглися і хлоп-

ці — І. Шишацький, В. Стась, В. Герасименко.

Як завжди напружено і гостро проходила боротьба за призові місця серед старшокласників. Тут лідерство одразу захопив С. Терещенко. Він здобув потрійну перемогу: в метанні гранати, бігові на 100 метрів, стрибках у довжину. Лише зі стрибків у висоту він поступився учням з паралельного класу О. Кравчуку та О. Демченку. Серед дівчат переможний дубль зробили двоє: восьмикласниця Л. Шульга найвище стрибнула і найдалі метнула гранату,

а десятикласниця Ж. Гутowska найшвидше пробігла 100-метровку і найдалі стрибнула.

Відрадно, що багато учасників легкоатлетичних стартів виконали нормативи масових спортивних розрядів, значно поліпшили шкільні рекорди. Приємно й те, що змагання наснажили школярів бадьорістю і здоров'ям. А це і є бажаною метою такого суперництва.

О. ПОЛИВ'ЯНИЙ,
вчитель Миргородської спецшколи-інтернату для слабочуючих дітей.
Полтавська область.

МОВОЮ ФОТОГРАФІЇ

У фойє Київського Палацу культури імені А. В. Луначарського розгорнуто нову виставку робіт фотолюбителів.

У експозиції знімки, на яких зафіксовано наше сьогодення.

Серед них особливу увагу

відвідувачів привертають фотографії пам'яток, меморіалів, що увічнили подвиг синів і дочок Союзу Радянських Соціалістичних Республік у Великій Вітчизняній війні.

Значна кількість фотосюжетів виставки присвячена

визволенню міста Києва від німецько-фашистських загартників.

Цікаво також розкрито і теми про життя та побут членів нашого Товариства.

О. ДЗЮБА,
м. Київ.

З БЛОКНОТА РЕПОРТЕРА

Життя на колесах

Мужність цієї людини вражає. Скільки волі, витримки треба мати, щоб перебороти важку недугу, не впасти у відчай, більше того, — знайти в собі сили і наперекір долі вести активний спосіб життя.

Трирічний канадець Конрад Дюбе захворів поліомієлітом. Годі й говорити про підступність цієї хвороби, яка може назавжди позбавити здатності рухатися. Більше восьми років хлопчик був прикутий до ліжка. Перші нерішучі кроки він зміг зробити лише у дванадцять, а говорити — в шістнадцять років. Однак, здаватися Конрад не збирався.

Він спробував вдатися до останнього способу звільнення — спорту. Зціпивши зуби, перемагаючи нестерпний біль і втому, регулярно робив фізичні вправи. Гімнастика ніби вдихнула в нього друге життя. Дещо зміцнівши, 22-річний Конрад Дюбе наважується на сміливий крок — вирушає у світову подорож на велосипеді. Вже перші місяці підтверджують: у нього ритмічніше функціонує серце, легені, поліпшилося самопочуття. У країнах, де проїжджав канадець, його щиро вітали люди, зичили щасливої дороги.

Влітку 1964 року, проїхавши Москву і Харків,

Конрад Дюбе прибув у Київ. На шиті, прикріпленому до велосипеда, кількома мовами повідомлялося, що канадець подолав 184 тисячі миль. Гостеві створили всі умови для відпочинку, полагодили велосипед і він рушив далі.

І ось з хвилюванням дізнаємося, що недавно 54-річний Конрад Дюбе прибув у Токіо. Позаду 353 тисячі кілометрів. І знову — у путь. Щасливої дороги тобі, мужня людино!

М. ЧЕРНЕГА.

В. о. редактора
А. ДВІРКОВИЙ.